

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 4-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 17 (199)

Субота 24 квітня 1971 року

Ціна 2 коп.

Трудящі Радянського Союзу! Успіх виконання головного завдання п'ятирічки — значного підвищення добробуту народу на основі могутнього піднесення соціалістичної економіки — в нашій самовідданій праці! Ширше розгортайте соціалістичне змагання за здійснення нового п'ятирічного плану!

Слава передовикам і новаторам виробництва!

(Із Закликів ЦК КПРС)

П'ятирічку--достроково

Ставши на передз'їздівську вахту, колектив Запорізького учбово-виробничого підприємства показував зразки самовідданого ставлення до праці. Закінчився з'їзд, але глухі трудівники Запоріжжя не знижують виробничих темпів.

На фото: передовик виробництва Запорізького УВП, слюсар-складальник Микола ТИМЧЕНКО за складанням деталей до трансформатора. Ударник комуністичної праці денні виробничі норми виконує на 140—150 процентів.

На декілька днів раніше до відкриття XXIV з'їзду КПРС колектив Херсонського учбово-виробничого підприємства відрпортував — кварталний план виконано достроково. У загальний доробок колективу свою частку внесла і швея Ніна КІЛОЧОК, яка працює в рахунок 1972 року.

Виконання соціалістичних зобов'язань за 1970 рік Українським та Білоруським товариствами глухих

УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО ГЛУХИХ (основні показники)

БІЛОРУСЬКЕ ТОВАРИСТВО ГЛУХИХ (основні показники)

Зобов'язання

Виконання

1. Виконати п'ятирічний план по загальному обсягу виробництва до 1 серпня 1970 року.
2. Виконати річний план по реалізації товарної продукції до 15 грудня 1970 року і виробити понад план продукції на 2,8 мільйона карбованців.
3. Підвищити рентабельність виробництва на 2 проценти.
4. Знизити собівартість товарної продукції на 1,5 проценти.
5. Забезпечити темпи росту продуктивності праці на підприємствах на 3 проценти.
6. Одержати від впровадження 250—300 раціоналізаторських пропозицій в 1970 році 150 тисяч карбованців.
7. Освоїти на УВП 60 видів виробів.
8. Забезпечити значне покращання якості продукції на всіх УВП в значній мірі за рахунок повного і раціонального використання наявних виробничих потужностей. Розгорнути боротьбу за право присвоєння підприємству державного Знаку якості.
9. До кінця 1970 року навчити різним професіям 415 юнаків і дівчат і трудовлаштувати їх по спеціальності.

- П'ятирічний план по загальному обсягу виробництва виконано достроково 1 липня 1970 року.
- Річний план по реалізації товарної продукції виконано достроково до 10 грудня 1970 р. Понад план вироблено продукції на 5 мільйонів 97 тисяч карбованців.
- Рентабельність виробництва підвищена на 7,9 процента.
- Собівартість товарної продукції знизена проти плану на 3,4 проценти.
- За 1970 рік продуктивність праці на підприємствах зросла на 9,8 процента.
- В 1970 році впроваджено у виробництво 425 раціоналізаторських пропозицій. Економічний ефект склав 305 тисяч 340 карбованців.
- Освоєно 78 видів виробів.
- Більшість УВП переведено на Саратовський метод здачі продукції з першого пред'явлення. З 1 Травня 1970 року з'явилася можливість збільшити процент випуску першим сортом окремих видів швейних і трикотажних виробів.
- При плані 99,16 процента першим сортом випущено 99,4 процента швейних виробів, трикотажних—80,1 процента при плані 79,5 процента.
- 460 юнаків і дівчат одержали професії і всі трудовлаштовані.

По будівництву

10. Закінчити будівництво і здати в експлуатацію:
 - Чернівецьке УВП;
 - Головний корпус Одеського УВП-3;
 - Новий корпус Білоцерківського УВП;

введено в експлуатацію;
введено в експлуатацію;
закінчено будівництво;

Зобов'язання

Виконання

1. Виробничий план 1970 року по загальному обсягу реалізації продукції виконати 25 грудня 1970 р. і дати до кінця року понад план продукції на 1 мільйон карбованців, у тому числі за січень-лютий випустити понад план продукції на 80 тисяч карбованців.
2. За рахунок зниження собівартості продукції, скорочення непродуктивних витрат, кращого використання виробничих потужностей одержати 350 тисяч карбованців надпланових прибутків.
3. Зекономити сировини, матеріалів, електроенергії на 45 тисяч карбованців.
4. За рахунок кращого використання виробничих фондів збільшити фондовіддачу на 1 карбованець основних виробничих фондів проти плану (розрахунково) на 2,5 проценти.
5. Прискорити обертання обігових коштів в порівнянні з минулим роком на 2 дні.
6. Отримати від впровадження раціоналізаторських пропозицій 30 тисяч карбованців умовно-річної економії.
7. Освоїти на Гомельському УВП серійне виробництво краника 01-176.
8. Освоїти на Гродненському УВП серійне виробництво регулятора тиску «Балтика».
9. Освоїти на Бобруйському УВП виробництво сальників № 210-3104032 і № 200-3104038 з випуском у III кварталі дослідної партії 2000 штук.
10. Встановити і освоїти на Могилівському і Брестському УВП по три спеціальних взуттєвих машини (Ш-4, АСТ-4, ХПП-02, МВК-0).
11. Освоїти пошиття жіночих ватяних костюмів на Оршанському УВП.
12. Дати 75 концертів художньої самодіяльності для членів Товариства села.

Виробничий план за 1970 рік з обсягу реалізації продукції виконано достроково 15 грудня. Реалізовано понад план продукції на 1 мільйон 20 тисяч карбованців, у тому числі за січень-лютий — на 144,3 тисячі карбованців.

Одержано понадпланових прибутків 473 тисячі карбованців.

Зекономлено сировини, матеріалів і електроенергії на 47900 карбованців. Фондовіддача за 1970 рік фактично в порівнянні до плану збільшилась на 19,9 процента.

Обертання обігових коштів (тих, що нормуються) у порівнянні з минулим роком прискорилося на 2 дні. Одержано 50400 карбованців.

Освоєно. В 1970 році випущено 45100 штук. Освоєно. В 1970 році випущено 54990 штук.

Освоєно. В 1970 році випущено 22145 штук.

Встановлені і освоєні.

Освоєно.

Дано 76 концертів художньої самодіяльності, в тому числі: в січні-лютому 9 концертів.

Виконання соціалістичних зобов'язань за 1970 рік Українським та Білоруським товариствами глухих

УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО ГЛУХИХ (основні показники) БІЛОРУСЬКЕ ТОВАРИСТВО ГЛУХИХ (основні показники)

Житловий будинок на 70 квартир для Сагірського УВП.
Гуртожиток на 167 місць в Сімферополі.
Будинок на 400 місць із спортзалом в Запоріжжі.
Адміністративний будинок ЦП УТОГ і ЦП УТОС.

введено в експлуатацію;
введено в експлуатацію;
вступить в експлуатацію в другому кварталі 1971 року;
буде закінчено в другому кварталі 1971 року.
Крім того, додатково в 1970 році збудовано житловий будинок на 90 квартир у Києві.
Збудовано житловий будинок на 40 квартир в Лебедині.
Збудовано гуртожиток на 286 ліжко-місць для робітників Полтавського УВП.

13. Протягом року трудовлаштувати 350 чоловік, із них 250 чол. на підприємствах Товариства.
14. Закінчити будівництво клубів на 400 місць у Вітебську і на 200 місць у Борисові, виробничий корпус у Бобруйську до 1 червня 1970 року.
15. Збудувати і ввести в експлуатацію гуртожиток на 260 місць у Бресті.

Трудовлаштовано 448 чоловік глухих, із них 241 чоловік на УВП Товариства.
Закінчено будівництво Борисовського клубу і виробничого корпусу у Бобруйську в II кварталі, а Вітебського клубу — у III кварталі.
Буде здано в експлуатацію в II кварталі 1971 року.

По оргмасовій роботі

11. Забезпечити повне і якісне виконання основних заходів і контрольних цифр по організаційно-масовій і культурно-масовій роботі, які заплановані на 1970 рік.
12. Завершити другий тур Ленінської естафети культури, яка присвячується 100-річчю з дня народження Володимира Ілліча Леніна.
13. Організаційно забезпечити проведення республіканських заходів: фестивалю любителів кінематографії, конкурсу любителів фотографії і гуртків «Умілі руки», присвячених Ленінському ювілею.

Контрольні цифри і основні заходи по оргмасовій і культурно-масовій роботі за 1970 рік виконані.

Другий тур Ленінської естафети, присвяченої 100-річчю з дня народження Володимира Ілліча Леніна завершений.
За підсумками естафети Одеський Будинок культури, Мелітопольський клуб, бібліотека Житомирського Будинку культури, гуртожиток Донецького УВП одержали дипломи Української республіканської ради профспілок.

На високому ідейному рівні пройшов фестиваль художньої самодіяльності, за підсумками якого золотими медалями лауреатів нагороджені 2 колективи, 2 керівники і 5 учасників;
срібними медалями нагороджено 3 колективи, 4 керівники, 15 учасників;
звання самодіяльного Народного ансамблю танцю присвоєно: Запорізькому, Київському, Ворошиловградському колективам, а драматичному колективу Чернівецького Будинку культури присвоєно звання самодіяльного Народного театру.

Швеї Івано-франківського учбово-виробничого підприємства Марія Мочирняк і Юлія Лопушинська у вільний час захоплюються художньою вишивкою.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

В гостях митці

Чи любите ви театр? На таку тему у Житомирському обласному Будинку культури відбувся «Голубий вогник».

В гості до членів Товариства прийшли актори Житомирського музично-драматичного театру — заслужена артистка УРСР М. І. Мар'яновська, зав. літературною частиною театру М. А. Мар'яновський, лауреати Всесоюзного огляду художньої самодіяльності А. Д. Тверська,

«Голубий вогник» запалила почесна гостя вечора М. І. Мар'яновська. Від імені колективу музично-драматичного театру вона передала присутнім гарячі побажання творчих успіхів на самодіяльній сцені. Потім розпочався «капустник». Танці, мімічні сценки, інтермедії, вірші, у виконанні глухих учасників художньої самодіяльності, вразили професійних акторів своєю майстерністю та невимушеністю. Учасники вечора, проводили ігри в клубі веселих і кмітливих.

Л. МИК,
директор Житомирського будинку культури.

Кубок переможцям

У Миколаєві відбувся пленум обласної ради ДСТ «Спартак», який підвів підсумки соціалістичного змагання між низовими колективами по розвитку фізкультури та спорту за 1970 рік.

Високу оцінку роботи дістав на пленумі низовий колектив Миколаївського обласного будинку культури глухих. Спортсмени — члени нашого Товариства — протягом минулого року брали активну участь у всіх змаганнях

разом з чуючими, що проводилися обласним тозариством «Спартак».

За підсумками минулого року президія Миколаївської обласної ради «Спартак» нагородила колектив фізкультури будинку культури глухих, що зайняв перше місце, почесною грамотою і кубком.

Г. РОНТАЛЬ,
інструктор Миколаївського облвідділу УТОГ.

НАУКА СПРОСТОВУЄ

але не саме обличчя. Церковники всіляко викручуються, хитрують, по-іншому трактують ті чи інші догми, відмовляються від другого, заграють з наукою, намагаються модернізувати саму релігію. Ці та інші факти, які наводить В. Танчер, відображають кризу релігії, зумовлену соціальним і науковим прогресом суспільства.

Якщо перший розділ роботи ученого названий у формі запитання — «Чи можна погодити релігію з наукою?», то далі — у формі рішучої відповіді: «Наука про життя також говорить: ні!». «Ні!» — говорить вчення про вищу нервову діяльність і т. д.

Закінчується книга висновком, який логічно випливає з усього її тексту: сучасне природознавство святкує справжній триумф у викритті наукової неспроможності релігії, даючи все нові аргументи на користь наукового атеїзму.

Не один десяток років секта «свідків Єгови», центр якої розташований у Брукліні (передмістя Нью-Йорка), сіє свої отруйні зерна. Люди, що потрапили в її тенета, відходять від життя, пураються радощів творення, земного людського щастя. Вони відмовляються від виконання священного обов'язку — служіння в Радянській Армії, ігнорують вибори до органів ладі, забороняють своїм дітям носити піонерський галстук, ходити в кіно...

Всі думки членів секти спрямовані на чекання армагеддону, так званої «всесвітньої божої війни». Це — зовнішня сторона. Але є й інша, справжня: «Ми хочемо, щоб своєю діяльністю ви не викликали підозріння у державних і партійних органах... Було б краще, коли б ви не викривали себе й надалі працювали підпільно. Значить, в такому разі немає іншого виходу, як піти до виборчої урни і опустити бюлетень». Так говориться у спеціальному інструктивному листі, надісланому

місцевим керівникам секти.

Допомогти рядовим віруючим, заляканим кривавими кошмарами армагеддонської «священної» війни, звільнитися від чорних бруклінських тенет, здобути почуття віри у свої власні сили, стати повноправними і активними членами соціалістичного суспільства — таке призначення книги Є. Дороша і П. Орченка «Корпорація страху», що вийшла у Політвидаві України.

Автори рішуче зривають маску з єговістської «віри», викривають її антигромадську, антирадянську спрямованість, використовують взяті з дійсності приклади, щоб підказати віруючим, що вони — вільно чи не вільно — служать законам океанським ділкам, ворогам трудового народу.

Відомості, почерпнуті з названої книги, переконують читача, що сліпа віра в теократичний авторитет засновників єговізму, закінчується і віруючі поривають з сектою. Здобуваючи ясність думки і вчинків, вони прагнуть не до примарного щастя в чеканні армагеддону, а до справжнього життя, їх думи і мрії стають земними, людськими.

НА ДОПОМОГУ АТЕІСТУ

КНИГА — надійний друг і союзник агітаторів та пропагандистів в їх повсякденній діяльності. Допомагаючи глибше і повніше пізнати те чи інше питання, краще розібратися у складних проблемах і явищах життя суспільства і природи, вона дає орієнтир, підказує, озброєє знаннями, які, будучи переданими аудиторії, стають у сто раз об'ємнішими, значимішими.

Особливо потрібна і цінна книга для тих, хто веде науково-атеїстичну пропаганду, чне слово покликане доходити до серця і розуму як віруючих, так і тих, хто вагається між релігією та її

запереченням. Одна з таких книг — робота доктора філософських наук В. Танчера «Наука спростовує релігійні догмати», яка вийшла у видавництві «Наукова думка».

Засвідком до всього змісту книги є перший розділ, в якому ставляться питання: чи можна погодити релігію з наукою? Річ у тім, що успіхи сучасної науки настільки різноманітні, що під їх впливом від релігії відійшло багато віруючих, а позитивні апологети «віри» дуже похитнулися. Щоб повернути паству в лоно релігії і відродити свій колишній вплив, найзавзятіші захисники церкви змушені йти на поступки громадській думці, пристосовувати досягнення природознавства до релігійного віровчення; вони твердять, що боротьба релігії проти науки в минулому була прикормом непорозумінням, а тепер, мовляв, релігія — союзник науки, мирно співіснує з нею.

Автор підкреслює, що наука і релігія завжди були і залишаються антиподами, непримиренними, взаємовиключаючими один одного. У нашій епоху релігія лише змінила свої методи і прийоми,

Голова первинної організації

Грудень 1967 року. Перші збори глухих міста Кіцмані і навколишніх сіл. З-поміж присутніх одразу виділилась жінка середніх літ, висока, охайна. Ще до початку зборів вона встигла з усіма перезайомитися й поговорити. Коли на порядку денному постало питання про обрання голови новоствореної первинної організації УТОГ, всі одностайно обрали МОРГОЧ Єлизавету Іванівну.

У виборі не помилились. Вже через два дні після утворення Кіцманської первинної організації вона прийшла до міжрайвідділу УТОГ схвильована:

— Бокан Іванна, член нашого Товариства, дев'ятнадцять років працює в колгоспі, а ви подивилися б, який у неї дім, і дах нікуди не годиться...

Людині потрібна була допомога. Вона її одержала. І не так вже й багато довелося зробити. Досить було однієї бесіди з головою колгоспу. Нічим не виправдане унушення було виправлене. Будинок відремонтували, дах покрили шифером.

У порядку заохочення правління МРВ УТОГ вирішило виділити Єлизаветі Іванівні п'ятірку в будинок відпочинку. Туди вона поїхала разом з пенсіонеркою Сафтою Калинчук, яка за все своє життя жодного разу не виїздила за межі свого містечка. Обидві повернулися задоволені. Стара жінка сказала: «Сосновий бір» залишиться в моїй пам'яті назавжди.

Четвертий рік працює Кіцманський міжрайонний відділ УТОГ. За цей час Єлизавета Іванівна подала своїм товаришам немалу допомогу, як голова первинної організації і член правління міжрайвідділу. Глуху, ще сповнену сил людину, що нудилась від самотності, вона переконала вийти на роботу, а стару жінку допомогла влаштувати в будинок пре-

старілих. Вона часто відвідує членів Товариства дома, проводить з ними бесіди, збирає членські внески, читає їм вірші, переказує прочитані книги, віддаючи людям часточку своєї невтомної сили і життєрадісності, яку не загасили тяжкі роки дитинства і юності на окупованій Буковині.

Найчастіше всього, мабуть, Єлизавета Іванівна згадує той день, коли до неї, хворої дівчини, на ліжко тихо підішла мати і з ласкавою усмішкою зашелестіла губами.

— Мамо! Мамо! — закричала Ліза, але не почула свого голосу.

Хвороба була переможена, але глухота залишилась. Тепер часто по ночах їй почала снитися школа, вся осяяна променями сонця. Двері цього маленького світлого будинку закрились перед оглохлою дівчинкою. Чотири класи — ось і вся освіта, яку вона встигла здобути до хвороби, після якої втратила слух. Але це їй не заважало багато читати... Лізу захоплює географія, історія, вона любить вірші... Вірші про тяжку долю селянина в минулому вона читає з великим боєм тому, що це їй дуже близьке і зрозуміле. Хіба не їй сказав батько:

— Що ж, дочко, я дуже хотів, щоб ти вчилася. Я не жалів для цього останніх коштів, але твоя глухота поклатала кінець мрії. Ось тобі плуг. Займайся господарством.

Уважно слухають Єлизавету Іванівну на чергових зборах, всі знають: за плечима цієї доброї жінки нелегке життя, і слова, з якими вона звертається до них, йдуть від серця, в них звучить гордість за країну, в якій недавно відбувся XXIV з'їзд КПРС.

Т. ШКІРКО.
Інструктор-перекладач Кіцманського міжрайвідділу УТОГ.

Чернівечка обл.

У фонд п'ятирічки

До цього дня в колективі Вінницького УВП готувалися давно. На дільницях, в цехах підприємства тривалий час йшло змагання за ошадливе витрачання матеріалів і сировини, електроенергії. Робітники вишикували нові можливості і резерви.

І ось настало 17 квітня — Всесоюзний комуністичний суботник, присвячений дню народження В. І. Леніна та XXIV з'їздові КПРС.

Вранці, задовго до початку робочої зміни, на підприємство почали сходитися робітники. Настрій у них був піднесений і урочистий.

Як тільки стрілки годинника показали початок зміни, на своїх робочих місцях вже були всі трудівники. Комуністичний суботник розпочинається. Плавню закрутилися циліндри в'язальних автоматів трикотажного полотна. Повільно рушила стрічка конвеєра у швейному цеху, злагоджено почали роботу закрійники.

Б. ПЕТРЕНКО.

До самого вечора не стихав трудовий ритм. В той день особливо добре попрацювали трудівники швейної дільниці, яку очолює майстер Лідія Кошельник. Кожна з швей в середньому виконала норми виробітку на 110 процентів. Значно перевионали свої виробничі завдання також і робітники інших дільниць підприємства.

Після другої зміни у штабі по проведенню комуністичного суботника підбили перші підсумки роботи колективу.

У комуністичному суботнику взяло участь 235 чоловік. Чотири години трудівники учбово-виробничого підприємства працювали на закономленій сировині і матеріалах. Протягом дня вони випустили продукції на 12 тисяч карбованців. Ці кошти трудівники колективу вирішили перерахувати у фонд дострокового виконання нинішньої п'ятирічки.

Весна 1944 року. Визволена земля дихала на повні груди. Не сиділося тоді в хаті.

Взялася я з товаришами за відновлення діяльності Товариства глухих в місті Олександрії. Разом ми відшукали глухих по району, відкрили клуб та вечірню школу. Розігнані війною, вони тепер збиралися в місті, трудо-влаштовувалися. Для навчання молоді потрібно було організувати УВП, але досвіду не було, а обвідділ УТОГ ще не діяв — місто Кіровоград тільки-но звільнилося від німецьких загарбників.

З новопризначеним головою обвідділу я зустрілася пізніше. Це був високий, стрункий чоловік років тридцяти п'яти. На високому чолі ніби в подвійні зведені брови. Відкритий погляд розумних очей, ніби в морській синяві відсвічувалася в них доброта і сердечність. Та коли Михайло Прохорович Глодін помічав невпевненість чи нерішучість, вони одразу суворішали.

З запалом взявся він за справу. За короткий час в Олександрії та Кіровограді було створено учбово-виробничі підприємства, обладнано гуртожитки для робітників, молодь почала навчатися шевському та кравецькому ремеслу, слюсарній і токарній справам. Дбайливо ростив Михайло Прохорович кадри з числа письменних глухих, залучаючи їх до керівної роботи. Ніхто не залишився поза його увагою.

ДЛЯ ЗАГАЛЬНОГО ДОБРА

...Ще маючи слух, допитливий і кмітливий Михайло за два роки засвоїв трирічну програму сільської школи в своєму рідному селі Миколаєво, що на Чернігівщині. Та здібному хлопцеві стала на заваді тяжка хвороба. Лісовий гомін, тихий шелест трав, мелодія співучої української мови назавжди стихли для нього. Та в цьому тяжкому горі Михайла втішали найкращі друзі — книги. В них знову все оживало. Вчили вони хлопця не коритися долі, любити життя, любити людей. Вони кликали на допомогу нездоленим, і він пішов.

Михайло захоплювався творами видатних українських письменників, а з 1930 року і сам почав пробувати перо. Двадцятирічного хлопця доля занесла до Росії, там він став членом Всеросійського товариства глухих, а в 1933 році його було висунуто на керівну роботу.

Після закінчення Великої Вітчизняної війни Міністерство соціального забезпечення УРСР відкликло Глодіна на оргроботу серед глухих республіки. Спочатку він працював в Кіровоградській, а потім — в Дрогобицькій областях, не шкодуючи сил для відновлення зруйнованого господарства.

Згодом Михайло Петрович за

станом здоров'я переїхав на Волинь і перейшов на викладацьку роботу до вечірньої школи робітничої молоді. Громадської роботи він не залишає. Іздіть по селах області, заглядає в найглухіші куточки і знаходить тих, кому потрібна його допомога, залучає до праці, до навчання.

Сумлінну працю М. П. Глодіна було відзначено урядовими нагородами — медаллю «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні», десятками почесних грамот. До п'ятидесятиріччя Великого Жовтня ім'я М. П. Глодіна було занесено до Книги пошани Волинського обвідділу УТОГ.

Михайло Прохорович — позаштатний кореспондент газети «Наше життя». Його матеріали присвячені людям праці та героям партизанського підпілля, глухим, учасникам Великої Вітчизняної війни. У своїх байках, гуморесках, сатиричних віршах він висміює негативні явища.

Спливають роки. Багато чого вже забулося, та ніколи не забувається хороша людина. Після двадцятирічної перерви ми знову зустрілися з Михайлом Прохоровичем. Незгасні очі випромінюють тепло, що зігріває душу. І хочеться віддати його людям.

О. МАРКОВА,
м. Олександрія Кіровоградської обл.

Його поле

Село Соснівка — одне з найбільших сіл Галицького району. Міцне господарство артілі «Маяк» і добротні нові хати колгоспників говорять про те, що сосничани зміють хазяйнувати на своїй землі.

Тут, в артілі «Маяк», вже двадцять п'ять років працює механізатор Андрій Семенович Івахненко. Після закінчення війни він повернувся додому і деякий час був причіплювачем, а, оволодівши машинною, почав працювати трактористом. Частково втрачений під час війни слух не став йому на заваді. Збулась заповітна мрія юнака.

За чверть віку роботи механізатором Андрій Семенович зорвав таку борозну, що її довжини вистачило б Землю оперезати.

Тяжко було у перші повоєнні роки піднімати господарство. Але А. Івахненко не скаржився на труднощі. Невистачало трактористів, і він багатьох навчив цієї професії.

За щиру працю тепло шанують Андрія Семеновича люди. А ще за щедрю, добру владу. Веселий, глибоколюдний, він завжди радо приїде на допомогу людині у тяжку хвилину.

Довгий час Івахненко боровся зі своїми невластивими недугами, що все менше залишали йому звуків навколишнього життя. Знаючи трактор так, що навпаки йому розібрати і знову скласти його, він продовжував працювати, перейшовши з ХТЗ на «Беларусь». Але настав день, коли він не почув жодного звуку. Довелося їхати до Харкова. Після двох тяжких операцій Андрій Семенович повернувся додому з слуховим апаратом і знову сів за кермо трактора. Та ненадовго. Тяжка хвороба змусила його перейти працювати в механічний майстерню колгоспу, де він трудиться й нині.

Над Соснівкою ледь сіріє небо, існуючи прихід нового трудового дня. Андрій Семенович поспішає на роботу. В поле на сівбу вийшли трактористи, і він мусить бути на своєму місці, щоб у перший-ліпший момент подати необхідну технічну допомогу.

А ввечері до хати свого голови первинної організації сходяться глухі, щоб поділитися своїми радощами й турботами. Андрій Семенович охоче розповідає їм новини, читає цікаві книги.

Н. АКСЮК.

м. Зінків,
Полтавська обл.

Понад два роки тому на Полтавському УВП-2 було введено систему бездефектної здачі продукції з першого пред'явлення. Це дало добрі наслідки. Ось уже тривалий час підприємство не має рекламаций від заводу-замовника. На фото: контрольний майстер **Ніна ЗІНЧЕНКО** перевіряє якість деталей на робочому місці токаря **Олега ОДАРЧЕНКА**.

НАКРЕСЛЕНЕ ЗДІЙСНИМО

XXIV з'їзд КПРС накреслив величезну програму дальшого піднесення економіки нашої країни і поліпшення добробуту радянських людей.

Посильний трудовий внесок у здійснення цих завдань роблять члени колективу Вінницького учбово-виробничого підприємства. В перездзівському соціалістичному змаганні наші трудівники досягли високих трудових показників.

План першого кварталу по випуску трикотажного полотна і натільної білизни підприємство завершило 26 березня. Понад виробничі завдання додатково випущено швейно-трикотажних виробів на 18,9 тисячі карбованців. Крім цього, понад план реалізовано готової продукції на 10,7 тисячі карбованців.

Цей успіх забезпечили своєю самовідданою працею всі трудівники підприємства. Особливо старанно потрудилися в дні підготовки до з'їзду партії колективні мотально-в'язальної, фарбувальної, закрійної та швейної дільниць. Серед них найвищих виробничих показників домоглися трудівники швейної дільниці, яку очолює майстер Лідія Кошельник. Цей колектив ось уже два квартали підряд утримує перше місце і перехідний червоний прапор УВП.

Вагомий трудовий вклад у досягнення цих успіхів систематично роблять швей Марія Гапійчук, Надія Мультик, Надія Боса, Ганна Сисоева, Ніна Свяшук, Катерина Кириленко, Людмила Грищенко та ще багато інших. Місячні норми виробітку вони виконують в середньому на 120—125 процентів.

На нашому підприємстві чимало трудівників, що своєю працею випереджають час. Так, 15 чоловік уже трудяться сьогодні в рахунок I та II кварталів 1972 року. Серед них — в'язальниця Л. Борецька, фарбувальниця К. Давидова, закрійники А. Добрянська і П. Терепка та інші.

Понад 50 чоловік працюють у рахунок третього та четвертого кварталів нинішнього року.

У дні роботи партійного форуму на дільницях та в цехах підприємства ми щодня проводили політінформації. Тепер організували вивчення матеріалів з'їзду партії.

В ці дні трудівники нашого учбово-виробничого підприємства прагнуть закріпити темпи виробництва продукції, досягнуті у перездзівському соціалістичному змаганні, щоб досягти в своїй роботі ще кращих трудових показників.

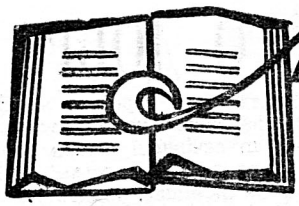
Г. ГРОМОВА,
Секретар парторганізації
Вінницького УВП.

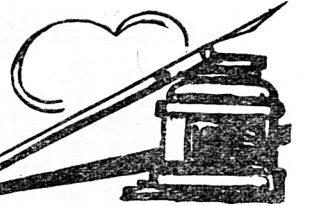
Робітнича совість — найкращий контролер. Вона не дозволяє працювати абияк. Ганна САВОНИК, швея Ворошиловградського УВП-2 відзначається відмінною якістю праці. Глуха трудівниця виборює почесне звання ударниці комуністичної праці.

НАШЕ ЖИТТЯ

24 квітня 1971 р.

НАША ЖИЗНЬ

МАТЕРЯМ

О, не знайті такої міри в світі,
Щоб виміряти любові глибину,
І силу рук невтомно-працьовитих,
І пережите матерями у війну.

Невтомні руки нам кували зброю,
Ростили хліб і пестили малих.
Листи писали пізньою порою,
Що теплоту сердець бійцям несли.

Ой, рано посивіли ваші скроні
І смуток не зникає із очей:
Це той, нестерпний біль від
похоронних,
Від гіркоти невиспаних ночей.

Розсіялись давно воєнні грози,
Тепер би нені відпочити час,
Та наша нєня, як завжди
в тривозі:

Чи добре нам, чи все гаразд
у нас.

В. МИКОЛАЄВСЬКИЙ.

Музыка

Играет музыка. И я
Сажу в большом концертном зале,

И странно смотрит на меня
Певница, стоя у рояля.
Я улыбаюсь невпопад
И невпопад печален, может.
И мой отсутствующий взгляд
Ее, наверное тревожит.

Она пост, она грустит
О чем-то дальнем и хорошем;
Так ветер в соснах шелестит
И сыплет снежно порошей.
Так неба льдистые края
Алеют нежно: солнце всходит.
Прости мне, женщина, ведь я
Не знаю листовских рапсодий.
Лишь потому с тобой не в лад
В глухой тоске сжимаю руки,
Когда под сводами парят
И тают солнечные звуки.

Н. НЫРОВ.

БЕРЕМО, ПАРТІЄ, У ДОБРИЙ ЧАС

І знову партія — вже котрий раз —
Звитяжні плани нам дає у руки.
Перегляньте, мов, що створено для вас
І що збудеться в найближчі роки.

Читаю Директив ясні рядки,
Вслухаюся у музику цифрову.
Вони несуть нам радісні думки,
Дають величні контури будови.

Такого ще не чув, не бачив світ.
Безмежно горді ми, радянські люди.
Нам побратими шлють палкий привіт.
В братерстві з ними щастя ми здобудем.

Вивчають плани наші й вороги,
У пошуках брехні аж луплять очі.
Квітує в правді край мій дорогий,
Бажає того ворог, чи не хоче.

Пророки краху нашого — німі,
Уже не бавляться глузливым сміхом.
Не привидом далеким комунізм,
Як сонце, зводиться над білим світом.

Беремо, партіє, у добрий час,
Як прапор, Директив думки високі.
Веди вперед до перемоги нас,
Нехай гучніш лунають наші кроки.

М. СУХОВ.

Нгуен Тхи Ханг*

Стружок обгорелого металла,
Жгучий, как вьетнамская война,—
Вот какой подарок нам прислала
Девушка по имени Луна!

Я молчу, клянусь сердцебиеньем,
Обнимаюсь с горькой тишиной.
Только одному воображенью
Громяхат востро разрешено...

В небе — реактивные драконы,
Синева отчаянья полна,
Но боец народной обороны —
Девушка по имени Луна.

Вопреки всем ужасам — живая,
Сквозь огня и дыма крутоверть
Девушка винтовку поднимает
И в упор расстреливает смерть.

Грохот. Взрыв. Обломки
бомбовоза.

Снова сводка пополняет счет.
Чудом сохранившаяся роза
В обгорелой зелени цветет.
Ты такая хрупкая на фото,
Девушка по имени Луна,
Но сбивать умеешь самолеты
Имогучей стойкости полна.
Хоть нежны бровей твоих изгибы,
Ты бываешь бурей и грозой.
И за это все тебе спасибо,
И за твой подарок дорогой!

Ирина ДУЦЕНКО.

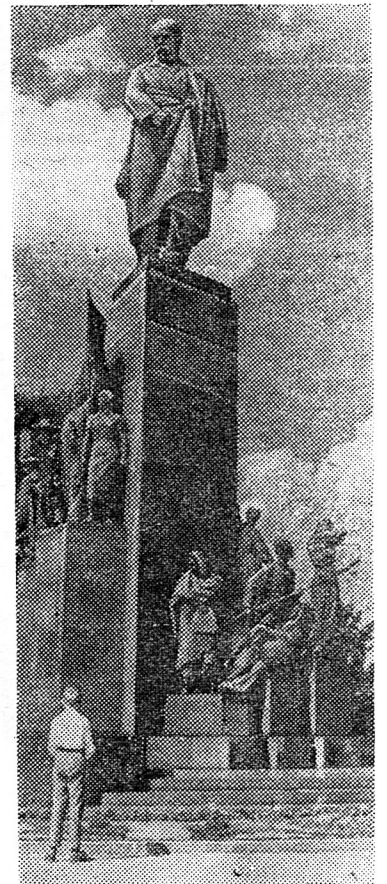
* Нгуен Тхи Ханг — по-русски
Луна.

Неповторимость

В кругу друзей, но одинокий,
Предчувствуя печальный миг,
Всем близкий, но уже далекий
Лежал и умирал старик.
А рядом в шелковом конверте,
Гортанный издавая звук,
Как будто вызов бросив смерти,
Лежал и улыбался внук.
Старик всю жизнь так ярко прожил,
А внук в нее был только вхож,
Но оба были так похожи,
Как редко кто бывает схож.
Такой же глаз голубизною
Он обладал, как внук его,
Но что-то было в них такое
Совсем особое, свое.
И смерть, подкрадываясь к двери,
Смеясь в тиши над всем живым,
Еще раз заставляла верить,
Что человек неповторим.

І. САПОЖНИКОВ.

Успокойся, друг мой,
ты ведь знаешь —
Твой покой я свято
берегу,
Только вытри слезы,
дорогая,
Как ты плачешь —
видеть не могу.
В жизни все не так,
как бы хотелось,
Сколько бед нам
встретить привелось!
И кому, скажи, какое
дело
До твоих невыплакан-
ных слез.
Пусть сейчас закрыты
в счастье двери,
Пусть вокруг лишь
тусклые огни,
Верь всегда, всем
сердцем надо верить
В светлые и радостные
дни.

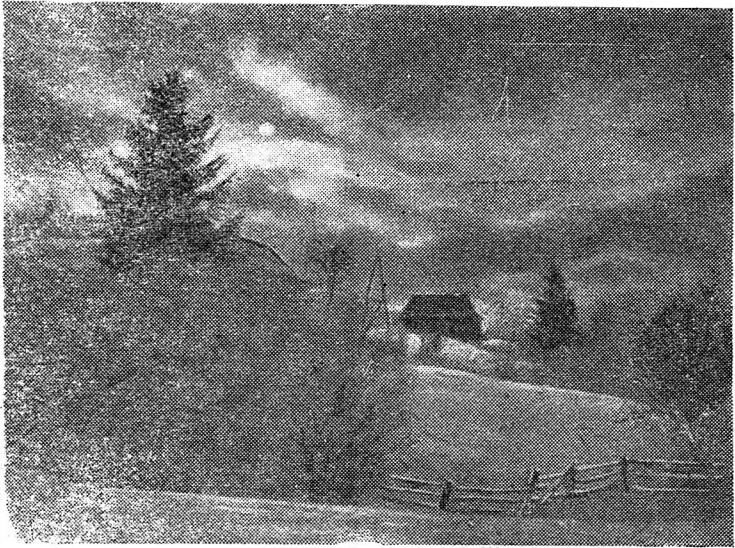

Пам'ятник Т. Г. Шевченку в
в Харкові.

МАВКА

Здрастуй, казко. У твою хатину,
Як хазяйка добра, вхожу я.
Я лякливо Мавку в лісі стріну,
З нею пісня здружиться моя.
Я з всім кодом лісовим поладжу
(бо йому до серця простота!).
Я по шерсті здібленій погладжу
Відминого чорного kota.
Лісом я одна піду в ніч темну,
Не боюся — що б там не було,
Бо на чарів силу потаємну
Схоже чимсь поета ремесло.
Де ж ти, Мавко, дівчино із гаю?
Чи не ти — верба біля води?
Не спасла тебе, не вберегла я
Від твоєї грізної бід.
Та коли, на нашу душу мавши,
Закохалась так жагуче ти,
Я, в житті бистринню мчана
завше,
Чим тобі змогла б допомогти?
Не корюся я нічий указці,
Та дотримую земних умов:
Розумієш, я хазяйка — це любов.
А мені хазяйка — це любов.

Н. НОВОСЕЛЬНОВА.
Переклад з російської

Зимова ніч в Карпатах.

Фото В. КУРИЛАСА.

Т и ш а

Вслухаюся
в прозору літа тонкість,
У передтишшя...
Вийти б побродить,
Коли шугнуть навально п'ятитонки
Через мілкі запінені броди.
Там тихне тиша,
нікне упокорена...
Та поки слід од неї не процах,
Хмарини кущ воста блакитним
коренем
У первообрій, мов у первочар.
І віриться: є тиші мудре коло.
Тому ми їй лишамось прочин...
І знов крадеться тиша,
ніби олень,

До джерела своїх первопринчин.
І пахнуть в неї губи
первотрав'я —
Її хліб і сіль гостинно протягни:
Вона наворчить стільки
ще добра нам
І стільки снів вквітує бростяних.
І вповнить думки живильним
рухом.
І буде творчість явленням краси...
Та жить в неволі
тишу не примушуй —
У передрання випусти
в лісі!

М. МАЧКІВСЬКИЙ.

НЕВІДОМА сила кинула сонну
Ірину з ліжка на підлогу.
Переякана дівчина спершу
нічого не могла зрозуміти. На
стінах кімнати танцювали химер-
ні червоні тіні, нічим було диха-
ти. Схвилювана мати, притиска-
ючи до грудей плаття, металась
по кімнаті. Батько, вже одягну-
ний, поспішно складав речі. Іра
піднялася, злякано притислася до
матері, благально подивилася в
її очі:

— Війна, доноу...

Мати впала на розкрите ліжко
і затрусилася в риданні. Батько
підсів до неї, поклав на плече ру-
ку, на хвилину застиг. Потім під-
вівся, обняв доньку:

— На тебе, Іро, вся надія. Ти
вже доросла, незабаром вісімнад-
цять. Не знаю, чи доведеться по-
бачитися ще. Ти одна тепер по-
мічниця матері.

Тихенько відкрив двері, ніби
боявся когось розбудити, востаннє
глянув на жінок, які, припавши
одна до одної, плакали, і зник у
темній прогалині сходищ.

Той день навіть тепер, через
десять років, коли вже є змо-
га спокійно осмислити минуле,
все ж згадується низькою туман-
них, неясних подій, ніби відірва-
них одна від другої.

...Ось до кімнати знову зай-
шов тато. Високий, стрункий, за-
тягнутий у ремні, він був якимось
чужим, та й пахло від нього не

рідним, не домашнім теплом, а
чимось незнайомим і тривожним.
Це був єдиний спогад, який при-
гадується тепер до найменших
деталей. А далі все змішалося у
шаленому виборі подій. Вокзал...
Метушня... Мати з червоними,
набряклими від сліз очима... Тато
кричить щось незрозуміле, пере-
хлюплючись через вагонне вікно...
І знову поїзд... Тільки їдуть в
ньому тепер вони.

Евакуація. Пригадується Ірині
вагонна духота, спека, часті на-
льоти німецьких бомбардувальни-
ків. Час тягся нескінченною нит-
кою серед берегів людських
страждань. Тільки ніч приносила
заспокоєння. І тоді люди не мо-
гли наговоритися про те, що їх че-
кає в майбутньому.

Джамбул... Це туркменське мі-
сто стало для Ірини Михайлівни
Ковтун уособленням всього Турк-
меністану, його чудових, привіт-
них людей. Ірина одразу ж влаш-
тувалася працювати в друкарню.
Освічену, розумну дівчину — вона
не встигла закінчити Московську
спецшколу-інтернат для глухих
дітей — полюбили в колективі.
Так, у напруженій праці, у щод-
енному чеканні вістей від бать-
ка, минув рік.

...Стоплена Ірина повільно від-
крила двері, уявляючи собі, з
яким задоволенням вона відпочи-
не. Мати була вдома. Її очі були
такі сяючі, радісні, що дівчина
здивувалась: вони вже відвикли
сміятися. Мати без слів простягну-
ла дочці аркуш паперу. То був
лист від батька. Поранений, він
лікувався у Оренбурзі і кликав
сім'ю до себе.

НАРИС

Батько зустрів їх на вокзалі і
повіз на квартиру, яку встиг при-
готувати для них. На тихій вулиці,
де рівенько вишикувались
охайні будиночки, якимсь не віри-
лося, що десь шаленіють воєнні
грози і летиться кров. Влаштував-
шись, пили чай і говорили, гово-
рили... Згадували минуле, розпо-
відали про себе. Раптом батько
звернувся до Ірини:

— А ти що думаєш робити,
доню?

— Піду працювати. Гадаю, що
мої руки не будуть зайві.

Влаштувалася Ірина на оборон-
ний завод ученицею газозварника.
Складна професія вимагала по-
силеної уваги, і вона віддавала

їй всю свою силу і силу. Недо-
їдала, недосипала, але хіба це
мало якесь значення, коли літа-
ки, у створення яких вона вкла-
дала частку і свого серця, стрімко
здіймалися з заводського аеродро-
му.

Серпень 1943, цей гарячий літ-
ній місяць, пригадується їй су-
цільною дощовою зливою, тем-
ним грозивим небом, навіл роз-
крайним блискавицею. Це було,
мабуть, тому, що саме дощового
серпневого ранку листоноша при-
ніс похоронну — загинув батько.
Безсонна ніч, гіркота сліз... Вран-
ці пішла на роботу. І весь гнів,
весь біль, всю ненависть до за-
гарбників вклала в роботу.

Після звільнення Києва Ірина
з матір'ю поїхала на Україну.
Київ зустрів дівчину руїнами.
«Що з тобою нелюди зробили,
рідний мій!» — ледве не заплака-
ла Ірина. Та через деякий час

енергія, ентузіазм киян захопили
її. Вона пройнялася їх впевненіс-
тю, що відбудований Київ стане
ще кращим. Тендітні жіночі руки
вкрилися мозолями, погрубішали
— носити каміння, цеглу — спра-
ва нелегка. А через деякий час
стала працювати газозварницею
на авторемонтному заводі.

Додамо від себе, що Ірина Ми-
хайлівна Ковтун з тих пір так
і працює на тому ж заводі. Вас
зацікавить, — як? Загляньте до
її трудової книжки, поцікавтеся
портретами передовиків на Дош-
ці пошани — і ви все зрозумієте.
То ж коли побачите на вулиці
вантажний автомобіль, на якому
крейдою по свіжій фарбі написа-
но «З капітального ремонту», зга-
дайте нижні жіночі руки глухої
трудівниці. Це вони подарували
автомобілі другу молодість.

В. ГЛУЩЕНКО.

м. Київ.

Редактор О. БОРИМЧУК.

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74,
тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського
общества глухих.

Київ, друк, УВП-3, зам. 612—5238. 71 р.